

af det Beløb, der nu ydes til trængende Elever ved Stats og private Seminarier. Elevantallet er steget meget betydeligt, og da Summen de senere Aar stadig har været den samme, siger det sig selv, at Understøttelserne have maattet gaa ned. Beløbet foreslaas nu forhøjet med 40,000 Kr. Af Hensyn til Ændringsforslagets Form gør jeg opmærksom paa, at naar det foreslaas, at „Summen 20,000 Kr. forhøjes med 40,000 Kr.“, betyder det ikke, at der i Forvejen kun ydes 20,000 Kr. til saadanne Elever. De have i Henhold til Seminarie-loven et Beløb paa 60,000 Kr. Det er senere blevet forhøjet paa Finansloven med 20,000 Kr., der staa for sig selv som en midlertidig Forhøjelse, og denne forhøjes nu med 40,000 Kr., saa at man i alt kommer op til 120,000 Kr. til Seminarieunderstøttelse.

Under Nr. 130, 131 og 133 er der tre Ændringsforslag angaaende Forskoleseminarier. Vi have et Statsforskoleseminarium i Vejle og desuden 3 saakaldte anerkendte Forskoleseminarier. Ordningen af Forskoleseminarierne er i Henhold til den gældende Lov for Seminarier i Vejle den, at de Elever, der optages, underkastes en Prøve, hvor man forlanger, at de skulle have de fornødne Kundskaber for at kunne undervise i Forskolerne, saa at Seminarieundervisningen i væsentlig Grad gaar ud paa at give dem mere praktisk Uddannelse, og det Afgangsbevis, der gives dem fra Seminarierne, er egentlig ogsaa kun et Bevis for, at de have den fornødne praktiske Uddannelse til at kunne forestaa Undervisningen i Forskolen. Undervisningen har hidtil kun været etaarig, men nu mener man, at det vilde være heldigt, om man satte Undervisningstiden paa Forskoleseminarierne op til 1½ Aar. Det kan man i Henhold til Loven om Forskoleseminarier i Vejle. Ved dens Vedtagelse var allerede Tiden fastsat til 1½ Aar, men man havde hidtil kun benyttet sig af det ene Aar. For saa vidt behøves der ingen Finanslovsbevilling eller Godkendelse af Rigsdagen, men man har ønsket, samtidig med at man udvider Tiden for Elevernes Ophold paa Seminarierne til 1½ Aar, tillige at skærpe Fordringerne, for saa vidt angaar Optagelsen paa Seminarierne, og dette, at man ønsker at skærpe Fordringerne for Optagelse paa Seminarierne, medfører, at det maa anses for ønskeligt, at der møder Censorer ved Optagelsesprøverne. Dette, at der møder en Censor ved Optagelsesprøven, skulde ogsaa bidrage til, at der ikke, som nu, foregaar det, at

naar en Forskolelærerinde eller en, der aspirerer til at blive Forskolelærerinde, forgæves har søgt Optagelse f. Eks. i Vejle, rejser hun til et andet Seminarium og bliver optaget der. Det er ikke Meningen, men derimod at Fordringerne skulle være saaeens, som det i det hele taget er muligt, og det vil forhaabentlig naas ved Ansøttelse af Censorer. Men selvfølgelig koster det at have en Censor til at rejse rundt til Seminarierne noget, og det er da en Del af Udgiften i saa Henseende, der er foreslaaet ved det ene af Ændringsforslagene. Men naar man forlænger Tiden for Elevernes Ophold paa Seminarierne, har Ministeren ment, det var naturligt, at ogsaa den Understøttelse, som gives, bliver forhøjet, og det foreslaas da at forhøje den Understøttelse, som gives til Seminarieeleverne, med 4,000 Kr., det vil sige 1,000 Kr. til hvert af Seminarierne. Jeg skal anbefale disse Ændringsforslag, idet jeg gør opmærksom paa, at der er et Mindretal — hvilket ikke kan ses her, men det vil antagelig blive udtalt under Forhandlingen —, som ikke sympatiserer med selve Tanken i Forslaget, men selvfølgelig ikke har haft noget imod, at Undervisningen, naar vi skulle have Forskoleseminarier, dér bliver saa god, som den kan blive, og at Fordringerne ved Optagelsen i den Anledning skærpes saa meget som muligt.

Saa kommer under Nr. 132 et Ændringsforslag, som er stillet af et Mindretal, om en ny Konto for Rejseunderstøttelser for Lærere og Lærerinder ved Stats- og Privatseminarier. Det vil altsaa den ærede Ordfører for Mindretallet nærmere motivere.

Under Nr. 134 er der et Forslag om Understøttelse til en Enke efter en Lærer ved Døvstummeinstituttet i København. Under Nr. 135 er der Forslag om en Udgiftsforøgelse foranlediget ved — kan jeg gerne sige —, at Professor Lindhardt er afgaaet ved Døden, idet han til Behandling af Ganespaltepatienter gav et betydeligt vederlagsfrit Arbejde. Efter at han er død, maa man betale for de paagældende Patienters Behandling. Man kan ikke sige, at man ikke længere vil have dem til Behandling, og der er foreslaaet 1,000 Kr. i denne Anledning.

Saa kommer der under Nr. 136 en Anmærkning. Denne Anmærkning er, som det vil ses, en Bemyndigelse for Ministeren til at sætte Betalingen op for en Del af Patienterne — eller Alumnerne, som vi pleje at kalde dem — paa Aandsvageanstalterne. Nu er Betalingen for